

6.2.2004

###Profetia Juhalle Elisasta ###

Sanat Elisasta

Alkusanat

Kuule sinä, palvelijani, joka eilen suuressa sydämesi tuskassa huusit Isääni ja minua tuossa sinun uhrilietesi, sinun uhraamisesi paikassa! Siellä sinä kuulit saavasi vastauksen rukouksiisi seuraavana päivänä.

Kuule, nämä ovat minun sanojani sinulle, oi palvelijani, ja sinun kauttasi hänelle, joka täydessä eksymisen tilassa nyt istuu metsässään vaikertaen vaikerrustaan. Nämä ovat sanoja, jotka minä hänelle puhun sinun kauttasi. Olen puhuva hänelle vielä suoraan, mutta **vain ja vasta kun hän tuollaisesta eksymyksen tilastaan pois pääsee.**

Katso, sinä kuulit eilen ukkosen jylinää ja suuren tulen pauhinaa. Vihastuksen, suuren vihan, sinä tunsit ja samalla sinun **sydämesi täyttyi kauhulla** sinun ajatellessasi, mitä se merkitsee jos minun vihani täydellä voimallaan purkautuu häneen, joka on minut vihoittanut. Ja niin sinä tunsit niin kauhistuttavaa kauhua, kauhistuttavaa kauhun tunnetta, jonka kaltaista et ole ennen tuntenut. Tunsit elävänä haudatun kauhun. Tunsit senkaltaisen tunteen, jollaisen tuntee se, kenen toinen ruumiin puolisko halvautuu. [Mutta] sinä tunsit jotakin vielä kauheampaa. Tunsit kuinka, jos kaikki sinun pelkosi täyttyisivät, niin koko toinen puolesi mätisi lopun elämäsi kuin haava, joka ei koskaan mene umpeen. Kauhistuttavia kidutuksen tunteita olet tuntenut, ja sen tiedät,

painajaiseksi lopun elämäsi muodostuvan jos sinun rakkaasi, sinun toisen puolesi rakastettu, jos hän ei kykene seisomaan, tukemaan ja auttamaan sinua sinun oikealla puolellasi, niin tunsit, että hukka sinut perii.

Myös olet tuntenut tuon pysähtyneen Valtakuntani kirouksen, tuskan ja painon päälläsi. Kuinka vaikeaa onkaan sinun ollut luoda odotuksen ja toivon tunnetta noihin rakkaisiini, jotka nyt, kuin hyljättyinä, orpoina, isättöminä ja äidittöminä tietään pimeässä metsässä koettavat ilman minulta saatavaa valoa löytää. Niinpä on suuri kauhu ja pelko sinut täyttänyt.

Mutta sinun tultuasi takaisin tuosta rukouspaikastasi, paikasta, jossa huusit Isääni ja minua sillä tavoin kuin sinun tuleekin, niin sinä sait toivoa. Toivoa minä sinulle olen halunnut tällä ilmoituksellani antaa, mutta tämä toivo valkenee ja vahvistuu sinulle vasta kun sinä näet, mitä tapahtuu hänelle, jota sinä rakastat. Silloin vasta olet sinä täydellisen heräämisen kokeva.

Nämä ovat minun, Jeesuksen Kristuksen sanoja sinulle ja sinun kauttasi myös hänelle, joka näitten sanain, näitten seuraavaksi lausuttavien sanain kautta **tulkoon tuntemaan pimeytensä ja eksymisensä.**

Kirouksen hedelmien kypsyminen

Katso minä ilmoitan sinulle ja vahvistan myös sen, mitä olet jo ymmärtänyt tapahtuneen näitten lähipäiväin aikoina.

Kuinka ovatkaan kypsyneet kirouksen tarhan kiroitut hedelmät! Kirouksen leipää te söitte ja kirouksen viiniä te joitte ja kuinka onkaan kypsynyt [kirous] hänessä, joka loppumääräänsä synneissään on tullut. Kuinka herjaavina ja hävyttöminä tuon kirottun mielen ajatukset ja sanat ovat kaikuneet aina minun korviini asti.

Murhaajaksi ja tappajaksi olen minä joutunut häntä kutsumaan ja sellainen voima on hänestä näinä viime päivinä tullut esiin, että se, jos mikä, tällaisen kauhistuttavan nimen täydellä syyllä itselleen ansaitsee ja on lunastanut. Tuo surmatöiden tekijä, jonka käsissä on niin paljon verta, tahrasi itsensä lopulta niin kauhistuttavalla tavalla, että **tämä hetki on hänellä oleva rajahetki, elämän ja kuoleman hetki**, sillä jos hän , jota minä halusin Ruusukseni kutsua, **jos hän jatkaa samaa tietä tuossa mielensä pimeyden ja eksymisensä kauhistuttavassa metsässä, joutuu hän täydelliseen perikatoon** ja hänen mukanaan myös minun aivoitukseni, jotka minä teissä kolmessa tahdoin toteuttaa. **Rajakohta tämä on. Tuo hänen Vanha Mielensä, vanha Selviytyjän mieli, astui yli sen, minkä yli oli sen astuminen, jotta sen syntivelka tulisi loppumääräänsä ja jotta tuo Kuoleman Ruhtinaan väkevin Liittolainen saisi merkitä itsensä mitä hirvittävimillä synneillä.**

Ei [ole] niin, että tuo nainen, jota en totisesti Ruusukseni kutsu tuommoisena, ei ole niin, että hän pelkästään olisi sinut ja sisare[nsa] surmannut, vaan **tahtoi tuo kirottu tappaa oman Kuningattareni ja**

myös surmata sinuun kohdistuvan tunnerakkauden¹.

Mitä hän onkaan tehnyt, tuo itsensä kokoon saanut Hallitsija², tuo hänen tärisävän linnoituskaupunkinsa Kuningas! Tuo ylemmyydentunne, ylpeys ja ylväys, mikä on rakastetussasi niin monella tavalla jo aiemmin ilmentynyt, saavutti nyt sellaiset mitat, että se, mitä hän teki, on kauheinta, mitä hänen asemassaan oleva ihminen itselleen tehdä saattaa. Niin, sellaisessa tilassa on hän ollut, että hän ei ole täysin kyennyt hallitsemaan itseään eikä ajatuksiaan. Ja myöskin työssään on hän tuon vaikeuden keskittyä havainnut ja tuntenut mahdolltomuuden johtaa oikealla tavalla yritystään ja pitää huolta sen asioista. Mutta tämä kaikki on sen tähden, että tämä suuri taakka on ollut hänen päällään. Kun hänen elämänsä ja minun odottamisensa on muuttunut sellaiseksi loputtomalta tuntuvaksi painajaiseksi ei ole hänellä enää liennyt mielenkiintoa keskittyä maallisiin, vaan hän on alkanut ikään kuin menettää otettaan tästä näkyvästä elämästä; aivan niin kuin hänelle tapahtui noina surkeuden ja kurjuuden ja kaikkinaisen heikkouden vuosina, jotka edelsivät hänen vielä muodollisesti voimassa olevan avioliiton kautta alkanutta elämänvaihetta.

Tuolloin oli hän vielä heikko ja itsensä kurjaksi tunteva [ja] epäonnistuneeksi tunteva. Hän tunsi epäonnistuneeksi [ksi] itsensä sekä maallisesti että hengellisesti eikä ollut hänellä sen kaltaista kovuuden ylpeyttä, vaikka hänessä tuolloinkin ylpeyttä oli, kuin mitä hänelle tuli vasta sen jälkeen kun tämä hänen Jeriko-rakennelmansa oli tullut täyteen mahtiinsa.

Aivan niin kuin hänen elämänsä [vaihe] , joka alkoi tuosta avioliitosta,

¹ Tarkoittaa "Raahabia"

² Äänessä hienoinen ivan sävy

joka oli todellisen rakkauden ja avioliiton häväistys, oli oleva tuon hänen entisen heikkouden ja kurjuudentilansa peittelyä ja sen tyhjäämistä, jopa unohtamista, aivan samalla tavalla, **samalla tavalla**, hänen Vanha Mielensä osoitti ylemmyytensä tuohon Surkimukseen, joka ei tiedä, mitä tekee, joka ei hallitse itseään eikä rahojaan. Ja niin tuo viha, jonka se kohdisti häneen, osui sellaiseen kohtaan³ hänessä, joka ei ollut enää jaksanut ajatella maallisia, vaan joka kaikista epäonnistumisistaan huolimatta vielä koetti jaksaa, vielä koetti toivoa ja etsiä minua ja Valtakuntaani. **Nuo kuoleman-toivon sanat, joka tuo ylimielinen ylpeä mieli häneen laski irti**, nuo kuolettavat kirouksen sanat alkoivat myös välittömästi tehdä työtään hänessä. **Sillä senkaltainen itseviha ja – inho, mitä hän hän itseään kohtaan on kohdistanut**, ei voinut olla näkymättä myöskin tulevaisuudessa hetkissä ja tulevina päivinä. **Syntymäpäivänsä hän kirosi ja kirotuksi tuli tuo päivä**, jona sinä ja sinun nuoruudenvaimosi halusitte ilahduttaa rakastanne. Kirotuksi tuli tuo päivä, päivä, jona te olitte ajatelleet ilahduttaa häntä. **Ja niin tuo vihan kirouksen voima kohdistui teihinkin** ja sinä sait tuntea millaisia viiltäviä viiltoja sinuun viillettiin. Ja minun Liljani, joka rohkeni toivoa viikkojen ja kuukausien hiljaisuuden jälkeen saada edes jonkin yhteyden kadottamaansa, rakastamaansa sisareen, **sai hänkin haavoja**. Ja ellei hän olisi ollut jo valmiiksi niin kuoletettu, millainen hänestä hänen sisarensa tähden tuli, olisi hän kokenut saman kuin ennen.

Kirousta ja kuolemaa lähti kylvämään tuo hänen Vanha Mielensä, joka Mammonan Valtakunnassa tehtyjä virheitä ei hyväksy, vaan kuolemantuomion haluaa lausua sille, joka ei osaa toimia oikein. Niin oli noissa hetkissä ja päivissä kuin nopesti

³ Epäilemättä vaurioitti itseinho ja –viha eniten Kuningatarta ja Raahabia, siis persoonan rakenteita, jotka eivät olleet mammonan valtakunnassa selviytymisen ammattilaisia vaan uskon ja tunnerakkauteen keskittyviä

näyteltynä kaikki se, mikä tässä hänen elämänsä viimeisessä jaksossa tapahtui vuosien aikana. Entinen kurjuus, surkeus ja heikkous korvautui kovuudella, tunteettomuudella, julmuudella. Se korvautui ylimielisyydellä, se korvautui ylväydellä, se korvautui Selviytyjän Mielellä.

Mutta kun tuolla Selviytyjällä ei tässä tilanteessa ollut enää muuta, ei muuta keinoa, niin se laski liikkeelle kauhistuttavimmat ajatukset, kauhistuttavimmat tunteet, mitä tuntea saattaa. Sen sijaan, että olisi antanut tuon herkkyyteen ja tuntemiseen ja minun etsimiseeni kykenevän mielen olla, ja että olisi hyväksynyt nuo tehdyt huolimattomuus-virheet, **tahtoi tuo Vanha Minä lähteä tuhoamaan kaikkea**. Ja nämä hänen syntinsä, josta minä panen hänet vastuuseen, se on: koko hänen ylimmän täyden mielensä⁴, ne synnit ovat raskaat. **Ja minä totisesti teen lopun tällaisesta oikuttelusta minun edessäni**.

Kuinka suuri rikkomus onkaan hänen kaltaiselleen toivoa itselleen kuolemaa!

En tahtonut häntä Kuoleman Äidiksi vaan Elämän ja elävien äidiksi.

En tahtonut häntä Vihan Kuningattareksi vaan Rakkauden Kuningattareksi.

En aivoitellut häntä hylkäämään ja jättämään sinua riutumaan painajaismaiseksi muuttuvassa elämässä ilman hänen suojaansa ja rakkauttaan.

En aivoitellut häntä rikkomaan tuota Pyhää Valaliittoa⁵, jonka hän minun edessäni teki sinun kanssasi.

Ei! Minun tahtoni oli ja on yhä, että hän totisesti on **elämään tarkoitettu, elämään ja rakkauteen**. Niinpä ovat nuo ajatukset nousseet herjaavina

⁴ Nk. ylin, sähköinen minä kantaa lopulta vastuun siitä, että päästää tällaisen kuoleman voiman itseensä

⁵ Loppiaisen rakkaudenvala

huutoina minun eteeni ja minä totisesti panen nyt hänet vastaamaan noista sanoista!

Hän on saava noihin sanoihinsa joko minun täyden vahvistukseni tahi sitten on hän kaiken, kaiken, kaiken tuollaisen oikuttelun ainaisesti lopettava. Petturi ja valapatto on se, joka Pyhän Liiton hylkää, joka lupaa uskollisuutta, rakkautta, joka lupaa, ettei jätä rakastettuaan ja sitten kuitenkin havittelee itselleen kuolemaa, valanrikkoja, valan, jonka hän vielä vahvisti kirouslauseella. Tulisen Järven tuomiolla hän rakkaudenliittonsa kanssasi vahvisti ja yhtäkaikki jättämässä hän on ollut sinua jo monta kertaa. Ja niin on myöskin hän ollut jättämässä minua. Sisarensa hän on jo käytännöllisesti katsoen jättänyt, sillä eihän tuollaiselle moraalisesti itsensä ylempiarvoisena pitävälle sovi säädytön rakkaussuhde⁶ toiseen naiseen, **jotavastoin tämänkaltainen itsensä kiroaminen, itsensä tappaminen mielensä tasolla ja valanrikkominen, se kyllä sopii, se kyllä sopii eikä ole vastoin hänen moraalikoodiaan, noita kirottuja koodia, jotka minä totisesti murtaa tahdon ja aion, jos hän sen minulle vielä suo!**

Petturin sanoja ovat nuo sanat, jotka hän on lausunut ja nämä sanat myöskin ovat määränneet pisteen kärsivällisyydelleni. Minä totisesti, jos hän ei täydestä sydäimestään, pysyvästi ja lopullisesti luovu näistä kuoleman ajatuksistaan, minä annan väkivahvan voiman noille hänen sanoilleen ja minä totisesti annan täytyä noitten kuolemaa itselleen vaativien sanojen. Jos hän ei

⁶ Tämän lausumisessa on suoranainen ivaan sävy johtuen Elisan kaksinaismoraalista – yhtäältä pelkää säädyttömyyttä, mutta toisaalta on valmis räikeimpään moraalittomuuteen. Kysymyksessä on Jerikominän yhtenä kiviaineksena olevan kristilliset moraalikoodit, jotka kieltävät häneltä ”synnin”. Ne eivät suojelleet häntä kuitenkaan Matilta ja Faraon Valtakunnalta eivätkä vielääkään suojele häntä tekemästä kuolemanvaarallisia tekoja ja ajattelemasta vaarallisia ajatuksia.

pane täydellistä loppua tällaiselle on hän kaikkien meidän pettäjämme, niin minun, sinun, kuin sisarensa ja kaikkien⁷, kaikkien omieni, jotka olisin tahtonut Valtakuntani parantavaan yhteyteen saattaa. **Kuoleman Äidin sanoja nuo olivat ja sellainen hänessä on tullut esiin, ei nainen vaan merkillinen sekasikiö. On olevinaan jollain tavoin miehekäs, eikä kuitenkaan todellista miehekkyyttä ymmärrä. Sanoo, että ajattelee järjellä eikä tunteilla. Ja mitä muuta, kuin oikuttelee sekavine miesnaisen tunteineen.**

Niinpä on hänen karistettava tämä kirous, joka on jo laskeutumassa hänen päälleen, pois yltään. Se on jo lähtemässä minulta. En minä anele hänen rakkauttaan⁸. Jos hän ei rakasta, niin hän ei sitten rakasta ja syöksee tuhoon sekä itsensä, sinut, että koko Valtakuntani ja aivoitukseni sellaisena kuin sen teissä tahdoin toteuttaa. Tuollainen mieli, jos hänessä saa vallan, pakottaa minut tuohon kaikkein kauheimpaan⁹. **Minä paiskaan silloin hänet pois minun Linnani alueelta ja lakaisen hänet ja teidän muistonne ihmisten silmissä niin kuin saasta lakaistaan. Teille, sinun nuoruudenrakastettusi kanssa, olen minä tuon muistokiven Linnaan ainaisesti pystyttänyt eikä tämä koske teidän henkeänne. Mutta luonnollisessa elämässänne, lihassanne ja sielussanne te totisesti tulette näkemään täyden perikadon. Mutta täyden kirouksen voima on silloin laskeutuva hänen ylleen, joka minut on saattanut puhkumaan ja puhisemaan.**

Kirottu olkoon hän silloin tullessaan ja mennessään,

kirottu olkoon hän maatessaan ja seistessään,

⁷ Tämä lausuttu murheella

⁸ Murheellinen huuto

⁹ Suurella murheella sanottu

*kirottuja olkoot hänen päi-vänsä,
kirottuja olkoot hänen yönsä,*

*kirottu olkoon hän hankkiessaan
rahaa ja kirottu olkoon hän
menettäessään sitä,*

*kirottu olkoon hän terveenä, kirottu
olkoon hän sairaana!*

Kirous laskeutukoon silloin hänen päälleen alköönkä koskaan häntä jättäkö, sillä hänen syntinsä **oli vielä Eevan syntiäkin kauhistuttavampi**, sillä Eeva ei tiennyt mitään, mitä tapahtui ja oli tapahtuva, ja myi itsensä ja jälkeläisensä **Viholliselle ja Kuolemalle**. Tämä nainen sitä vastoin, jos tämä kirouksen voima hänessä täydelleen ottaa vallan, on tehnyt tekonsa täydessä ymmäryksen tilassa, saaneena tietää ja käsittää asioita, salaisuuksia, joita ei ihmisille ole ennen sanottu; ja kaiken tämänkin kuultuaan tahtoi kuolla.

Eevalle sanoi Kiusaaja: *"Ette suinkaan kuole"*. Jos Eevalle olisi sanottu: "Sinä, miehesi ja lapsenne kuolevat" ei Eeva koskaan olisi tuota hedelmää ottanut. **Mutta tämä nainen, jota en minä rakkaakseni enkä Ruusukseni totisesti nimitä, suorastaan toivomalla toivoo, odottamalla odottaa kuolemaa**. Sen tähden on hänen syntinsä suurempi kuin esiäidin synti. Siksi myös nämä kiroukset niin väkevinä hänen päällään tulevat olemaan jos hän ei **nopeasti, nopeasti, täydelleen ala purkaa sitä kirousta**, joka hänen päälleen on jo laskeutumassa.

Satu Prinsistä ja Prinsessasta

Kuule sinä, minun palvelijani ja sinun kauttasi kuulkoon tämän kertomuksen myös hän, joka rikkomuksistaan on jo koettanut alkaa tehdä parannusta, nämä seuraavan kertomuksen, kuin sadun sanat, jotka minä sen jälkeen olen selittävä!

Oli Prinssi ja oli Prinsessa, joitten oli määrä kulkea suureen, kauniiseen Linnaan, linnaan, jossa heidän oli määrä mennä viralliseen avioon toistensa kanssa ja ottaa tähän avioliittoon myös Toinen Prinsessa. Näiden kolmen oli määrä mennä sen kaltaiseen liittoon toistensa kanssa, jonka kaltaista ei ennen ollut koskaan ollut.

Prinssi oli kuitenkin samalla tietäjä ja näkijä. Hän tiesi, että tuon Prinsessan tuli kulkea yksinään synkän ja pelottavan Metsän lävitse. Se oli oleva Prinsessan koetus ja tuon Metsän lävitse käytyään olisi hän oppinut sellaista, mitä hän aiemmin ei ollut oppinut.

Niin oli hänen määrä lähteä kulkemaan kohden Metsää yksinään tullakseen myöhemmin tuohon kauniiseen Linnaan, jossa hän olisi saapa Kuningattaren arvon sisarensa kanssa. Mutta ennen hänen matkansa alkua antoi hänen kihlattunsa, tuo Prinssi, tuolle Prinsessalle kauniin Arkun. [S]e oli¹⁰ lahja häneltä. Tuon arkun aarteineen oli antanut Prinssille prinssin Isä. Ja niin ojensi Prinssi tuon Arkun, jonka kannessa oli kaunis tulipunaisen Ruusun kuva, tuolle Prinsessalle. Ja niin he suutelivat ja hyvästelivät toisiaan.

Prinssi tiesi tien, tunki polun. Hän oli jo aiemmin kulkenut samaa polkua, mutta niin oli säädetty ja niin oli päätetty, että Prinsessan tuli selvittää yksinään läpi tuon pelottavan Metsän, Taiotun, Noidutun Metsän.

Tuo kaunis Arkku kädessään tuo kaunis Prinsessa lähti astelemaan polkua pitkin Metsään. Mutta Metsä oli suuri ja

sen pimeys sankka ja niin alkoi Prinsessaa pelottaa; samalla alkoi hän väsyä. Tuo arvokas Arkku täynnä kallisarvoisia aarteita, jalokiviä, kultaa ja timantteja, se painoi. Tämä Arkku oli hänen Sulhasensa lahja hänelle. Se oli oleva, sen oli tarkoitus olla hänen Kapioarkkunsaa.

Ja niin hän kulki tuo Arkku kädessään. Mutta väsyneenä matkansa pituudesta ja [hänen] yhä syvemmälle Metsään eksyessään alkoi toivottomuus vallata Prinsessan. Niin alkoi Prinsessa ajatella: *"Mahdan-kohan enää tuohon Linnaan koskaan edes päästä. Mitä minä tällaisella Arkulla teen jos tänne Metsään jään. Se vain haittaa minun etsintääni pois täältä."* Ja niin Prinsessa keventääkseen taakkaansa, alkoi tyhjentää Kapioarkkuaan. **Hän alkoi jopa inhota ja vihastua niihin raskaisiin kultakalleuksiin**, jotka hänen kulkuaan haittasivat. **Ja niin hän viskeli kultaa ja jalokiviä pitkin metsää.**

Mutta Prinssi, joka rakasti Prinsessaa, ei, vaikka hänen oli määrä olla sivussa, voinut rakkautensa tähden olla rikkomatta tuota käskyä. Hän oli seurannut kauempaa Prinsessan epätoivoista taivaltamista yhä syvemmälle harhaan. Ja niin hän meni kuin menikin punaisesta kankaasta, kolmesta eri väristä kudottu Nauha käsissään pimeässä metsässä, Kuun valossa yksinään istuvan Prinsessa-rakastettunsa tykö. Kun Prinssi kohtasi Prinsessan yön pimeydessä, oli Prinsessa niin katkeroitunut ja vihainen epäonnistuneesta matkastaan, että hän ei tahtonut ensin edes antaa Prinssin syleillä häntä. Mutta Prinssin rakkauden voima veti, se veti niin että lopulta Prinsessa heltyi. Ja niin he suutelivat toisiaan.

Ja niin Prinssi sanoi Prinsessalle: *"Oi rakkaani, minulla on ihmevoimainen Taikanauha mukanani, punainen, kolmesta väristä kudottu ihmevoimainen Nauha. Anna, salli minun sitoa se sinun oikeaan käteesi. Kun sinä pidät tätä*

¹⁰ Alkumuoto: "Ne olivat lahja..."

Punaista Nauhaa oikeassa kädessäsi niin olet suojassa Noidutussa Metsässä ja sinä lopulta pelastut ja löydät tien ulos sieltä.”

Niin antoi Prinsessa Prinssinsä sitoa Punaisen Nauhan oikeaan käteensä. Prinssi tosin tiesi, että Prinsessa oli viskellyt jo kallisarvoisia aarteita pitkin metsää, mutta tällä haavaa ei hän sitä ottanut huomioon. Niin erosivat he uudestaan, sillä niin oli säädetty, että Prinsessan tuli kulkea Noidutun Metsän lävitse yksinään.

Niin jatkoi hän matkaansa, mutta ei vain löytänyt tietä ulos. Vaikka arkku olikin jo keveämpi pois heiteltujen aarteiden takia, painoi se silti edelleen. Ja niin Prinsessa alkoi jälleen ajatella: *”Mitä minua hyödyttää tällainen. Prinssi tosin tuli ja antoi Punaisen Nauhan minulle, mutta entäpä jos en kuitenkaan tule pääsemään ulos tästä metsästä. Ja entäpä jos hän kuitenkin minut hylkää. Eikä tämä Taikanauhaksi sanottu, kolmesta punaisesta väristä kudottu, ole minulle vielääkään tietä ulos Metsästä osoittanut.”* Mutta Prinsessa ei kuitenkaan irroittanut tällaisten katkerien ajatustenkaan häneen tultua tuota Nauhaa kädestään. Mutta aarteiden viskely jatkui. Ei hän jaksanut kantaa tuota Arkkua. Ja niin hän kulki yhä syvemmälle Metsään.

Silloin alkoi Noidutusta Metsästä kuulua ääniä, ääniä, jotka kuiskasivat: *”Mitä tuollainen matka hyödyttää. Mitä mikään hyödyttää. Mitä tuollaisista aarteista on sinulle hyötyä kun et koskaan kuitenkaan Linnaasi löydä. Mitä on tuo Punainen Nauha oikeassa kädessäsi? Pelkkää kangasta! Mitä sellainen voi auttaa?”* Tuollaiset inhottavat äänet kovenivat ja pimeästä metsästä kuului yhä voimakkaampia, voimakkaampia kehotuksen sanoja, sanoja, jotka sanoivat: *”Mitä sinä enää matkaasi jatkat? Tämä on Noiduttu, Lumottu Metsä. Täältä et pääse koskaan ulos. Sinä jäät tänne yksinäsi. Sinä kuolet tänne. Sinä kuolet, sinä kuolet, sinä kuolet. Mitä hyötyä on Arkustasi muutamine*

vielä jäljellä olevine aarteineen? Mitä hyötyä on tuollaisesta nauhasta¹¹? Tällaisessa Metsässä ei mistään näistä ole mitään hyötyä. Ruokaa sinä tarvitsisit, lämpimämpiä vaatteita päällesi. Mitä sinua [enää mikään] hyödyttää, olet tullut Kuoleman Noiduttuun Metsään, Metsään jossa on oleva Hautasi. Tämä Metsä on on oleva Hautasi. Katso täällä, täällä, täällä se on. Tässä on sinun hautapaikkasi. Astu tänne. Tämä on kohtalosi.”

Ja niin kyllästynyt, katkera ja itselleen ja epäonnistumi-selleen löytää tietä ulos vihastunut Prinsessa **paiskasi lopulta koko Arkun** ja irroitti Punaisen Nauhan empien kuitenkin sen pois heittämistä. Ja niin taivalsi hän yhä syvemmälle, tuohon paikkaan, jossa oli maassa kuoppa. Siihen kuoppaan hän istuutui, otti pois Nauhan käsistään, mutta ei viskannut sitä vihoissaan vaan jätti sen Hautansa viereen. Ja siellä hän istui toivottaen itselleen kuolemaa, sillä olihan tämä Taiottu, Lumottu Metsä, eikä Nauha ollut suojellut häntä eikä estänyt häntä joutumasta tässä Metsässä olevaan Hautaan. Siellä hän makasi ja vaikeroitsi.

Mutta hänen rakastettunsa, tuo näkijä, tietäjä, Prinssi, joka tämän Metsän tunsi, hän ei voinut jättää rakastettuaan täysin. Ja niin hän jälleen lähestyi häntä. Hän tiesi jo Arkun olevan heitettynä ja aarteitten olevan pitkin Metsää viskeltyinä. Hänellä oli mukanaan kuitenkin pienempi laatikko. Se ei ollut tuollainen suuri Arkku täynnä kallisarvoisia jalokiviä ja kultaa, vaan se oli pienempi laatikko, jonne oli hän pannut ruokaa ja juomaa, sillä Prinssi ajatteli: *”Kyllä Prinsessani täytyy, sillä hänen matkansa käy pidemmäksi, saada nauttia ravintoa, jotta hän jaksaisi kulkea pitkän matkan”*. Ja niin Prinssi ruokaa täynnä oleva laatikko kädeseensä asettui Prinsessaan haudan suulle ja ojensi kuninkaallisesti kokoonpannun ja käärityn paketin Prinsessalle.

Mutta mitä teki Prinsessa! Katsoi vihastuneena pakettia. Prinssi sanoi: *”Tämä on meidän lahjamme sinulle. Tämä*

¹¹ Nämä lausuttuja suurella pilkallisuudella

on Toisen Prinsessan ja minun lahjani sinulle, sillä me tiedämme, että sinä olet tässä Noidutussa, Lumotussa Metsässä, jonka lävitse sinun on kuljettava ja hengissä sieltä selvittävä, jotta me kaikki kolme voisimme mennä Pyhään Liittoon toistemme kanssa, jotta me kolme voisimme asettaa sormukset toistemme sormiin. Me halusimme ilahduttaa sinua tässä sinun pelottavassa kurjuudessaasi". Silloin katsoi Prinsessa vihastuneena, otti vastaan Laatikon, mutta viskasi sen samalla päin Prinssiä ja sanoi itselleen: "Tänne minä kuolen, en koskaan pääse omin avuin metsästä ulos."

Prinssi oli lähellä ottaa tuon lahjapaketin kainaloonsa ja vihastuneena oli hän lähtemässä pois nähtyään varsinkin, että Punainen Taikanauha ei enää suojellut Prinsessaa, [tuo] hänen rakkautensa lahja. Mutta Prinssi nieli kiukkunsa ja hän alkoi puhua Prinsessalle: "Kuule rakkaani, sinä olet täydellisessä harhassa. Olet täysin eksynyt. On säädetty, että minä en voi sinun matkaasi mukaan tulla. Nytkin minä pelkään rikkovani Korkeimpia Aivoituksia ja pelkään että koko koetuksesi sen tähden tulee arvottomaksi, mutta sen riskin olen ottanut, että jälleen sinua olen tullut tapaamaan. Minä sanon sinulle, rakkaani, anna mimun uudelleen sitoa tuo Nauha käteesi!" Niin alkoi Prinsessa leppyä ja rauhoittua ja hän antoi sitoa Nauhan uudelleen käteensä. Myös jätti [Prinssi] mukanaan tuomansa ruokapaketin. Mutta Prinsessa sanoi: "Mimun on ensin päästävä täältä pois. En minä nyt vielä voi syödä. Ei ole nyt sovelias aika syödä. Jos on niin, että minä täältä metsästä vielä ulos voin päästä, en saa käyttää minä aikaani sellaiseen."

Mutta ennen lähtöään sanoi Prinssi Prinsessalle vielä: "Sinä et, oi rakkaani, selviä tästä Metsästä ulos muutoin kuin menemällä takaisin samaa tietä, jota tulit, sillä tie ulos metsästä alkaa sieltä, missä ensimmäisen kerran aloit heitellä aarteita pois Arkustasi. Mimun on se nyt sanottava sinulle: sinun on , jotta sinä löytäisit tien takaisin tuohon paikkaan,

josta sinä aloit harhautua, sinun on kuljettava samaa tietä takaisin. Samalla on sinun kerättävä kokoon kaikki pois viskelemäsi aarteet, sillä ne ovat pyhiä lahjoja sinulle, eikä yksikään niistä saa jäädä tähän Kirottuun, Lumottuun Metsään."

Ja niin joutui Prinssi jättämään Prinsessan tuohon Kuoleman Metsään. Ja siihen jäi Prinsessa seisomaan Haudan vaiheille. Prinssin mentyä alkoi uudestaan kuulua ääniä, noita samoja ääniä, joita oli aiemmin kuulunut ja Prinsessaa alkoi pelottaa. Suuri pelko ja kauhu täytti hänet ja häntä alkoi kammottaa. Niin hän alkoi tuntea myöskin syyllisyyttä siitä, että hän oli kallisarvoiset aarteet hukannut, jopa koko ihmeellisen Arkun pois viskannut. Ja niin hän alkoi katua. Hän katui, itki ja katui [ja] pelkäsi, sillä mitään merkkiä ei hänelle ollut jätetty. Ei hän tiennyt millä tavoin ulos Metsästä hän voisi päästä. Ainoa, mikä hänellä oli, oli tuo kolmesta kankaasta kudottu Nauha oikeassa kädessään. Hän polvistui maahan, alkoi rukoilla ja pyytää Jumalaa auttamaan häntä. Samalla tuosta Lumotusta Metsästä kaikui noita vanhoja ääniä, ääniä, jotka lietsoivat toivottomuutta: "Hauta on sinun lepopaikkasi. Mene takaisin lepäämään. Siellä saat levon, siellä saat rauhan"¹². Mutta Prinsessa piti kiinni myös vasemmalla kädellään oikeaan käteen sidotusta nauhasta ja hän tunsu kuinka elämän voima ja virta alkoi hänessä virrata ja niin hän huusi vastaan noille äänille ja sanoi: "Vaietkaa äänet, vaietkaa!". Mutta ne jatkoivat ääntään. Silloin Prinsessa otti Nauhasta kiinni [myös] vasemmalla kädellään ja kohotti kummatkin kätensä ylös taivasta kohden ja sanoi: "Tämän Taikanauhan, tämän rakastamani Prinssin minulle antaman Taikanauhan nimessä, te vaietkaa" Ja niin vaikenivat äänet ja Prinsessa alkoi saada toivoa.

Hän oli nyt muuttunut ja sydämeästään murtunut. Poissa oli hänestä tuo hänen katkeruutensa, poissa oli tuo oikutteleva

¹² Lausuttu houkuttelevalla rauhallisuudella ja levollisuudella

mieli, poissa oli tuo ajatus kuolla tuohon Lumottuun Taikametsään. Vain halu päästä Linnaan, vain halu nähdä hänen rakastettunsa alkoi hänet täyttää. Mutta samalla suuri syyllisyydentunto painoi häntä, sillä hän oli viskellyt Metsään nuo kallisarvoiset aarteet eikä hän voisi mennä Linnaan tyhjä tai puolinen Arkkumukanaan.

Niin hän alkoi haparoida tietään pimeässä Metsässä. Hän nukahti välillä. Ja kun hän heräsi alkoi aamu sarastaa. Hän rukoili, että hän löytäisi tien takaisin. Se löytyisi kun hän keräisi takaisi kaikki Metsään viskellyt aarteet. Samalla löytäisi hän tien tuohon paikkaan, tuohon pisteeseen, jossa hän alkoi viskellä aarteita.

Mutta niin tapahtui, että hän sai silmiinsä kultaisten Otsakoristeiden. Hän ajatteli. Tämä on oleva Kuningattaren Otsakoriste. Ja samasta paikasta, hieman sivummalta, löytyi myöskin Arkkumukana, jonne hän tuon Kuningattaren otsakoristeiden laittoi. Hän ymmärsi: nämä korut ja aarteet olivat oleva hänen koristeitaan. Ja hän ymmärsi, että joka ainoalla oli oleva hänelle merkitys. Ja myös hän tiesi, että hänen miehensä ja miehen Isä, vanhempi kuningas näkisivät jos jokin näistä hänelle tarkoitetuista koruista häneltä puuttuisi. Ja niin hän päätti etsiä joka ainoan korun, joka ainoan korun.

Ja niin hän kulki matkaansa, haravoi tietään ulos metsästä etsimällä pois viskaamiaan aarteita. Hän rukoili ja pyysi, että hän saisi kaikki aarteet löytää ja niin hän löytäessään aarteita ymmärsi joka kerran mihin hänessä ne kuuluivat ja mitä ne tarkoittivat. Näin hän kulki takaisin sitä tietä, jota oli mennyt ja keräsi Arkkunsa täyteen pois viskelemissään aarteita tullen lopulta paikkaan, jossa hän oli aloittanut niiden pois viskelyn.

Kun hän oli tullut tuohon paikkaan tuli hänen rakastettunsa, Prinssi, häntä jälleen tapaamaan, sillä hänen rakkautensa ei antanut hänelle mahdollisuutta olla sitä tekemättä. Hän katsoi rakastuneen katseella Prinssessaa ja sanoi: *"Rakkaani, löysit sittenkin tiesi*

pois tuosta Noidutusta Metsästä ja Punainen Nauha on edelläsi kädessäsi. Anna minun suudella sinua." Ja niin Prinssessa antoi Prinssin suudella häntä, avasi myös hän Arkkunsa ja sanoi Prinssille: *"Katso, rakkaani, olen kerännyt talteen kaikki kadottamani aarteet. Minä olen katunut syvästi sitä, että ne pois heitin ja kuolemaa itselleni toivoin. Kaikki ovat tallella."* Ja niin he istuutuivat ja Prinssi käski Prinssessan avata tuon laatikon, jossa oli ruokaa, sillä hänen oli nälkä ja heidän kummankin oli nälkä. Niin he istuutuivat metsään, Prinssessa avasi laatikon ja siinä laatikossa oli leipää ja viiniä. Ja kun he joivat viiniä humaltuivat he ja kun he söivät leipää tulivat he kylläisiksi.

Niin he makasivat sylitysten metsässä jonkin aikaa, mutta Prinssin oli sanottava: *"Vieläkään et ole päässyt ulos Metsästäsi, vieläkin on, rakkaani, sinun taivallettava. Mutta nyt, nyt pidä mukanaasi tämä Punainen Nauha, joka on suojeleva sinua loppumatkan vaaroilta. Pidä mukanaasi tämä Arkkumukana, äläkä enää, äläkä enää sitä ala viskellä äläkä enää sen sisältöä pitkin metsää hajota."* Niin sanoi Prinssessa Prinssille: *"Kiitos rakkaani kun tulit. Nyt minä jatkan matkaani ja minä kuljetan rakkautesi lahjan mukana ja pidän Rakkautemme Nauhaa oikeassa kädessäni."*

Niin katosi Prinssi jälleen näkyvistä ja Prinssessa jäi yksin metsään ja ilta alkoi jälleen hämärtää. Mutta nyt tiesi Prinssessa, että samaa tietä, jota hän äsken oli mennyt, ei hän enää menisi, että oli oleva toinen polku, joka vei toisaalle ja siitä hän tiesi pääsevänsä pois tuosta inhottavasta, kauheasta paikasta. Ja niin hän kulki loppumatkan Arkkumukana kädessään, vaikka se raskaalta tuntuikin. Hän kantoi sitä olkapäällään. Se painoi raskaana kuin lyijy häntä, mutta hän kantoi sitä silti. Hän jaksoi kantaa sitä. Hän tiesi, että hänellä on oltava kaikki tallella hänen Linnaan astuessaan.

Tämän sadun ja kertomuksen loppu tapahtuu Linnassa, mutta se, mitä sitten tästä eteenpäin tapahtuu, sitä en tänä iltana kerro.

Sadun selitys

Ja nyt seuraa tämän sadun selitys.

Prinssi olet sinä, palvelijani. Näkijä ja tietäjä sinä olet. Prinsessa on sinun rakastettusi, minun Ruusuni. Linna on minun Pyhä Linnani, jossa te kolme olette olleet yhdessä ja jossa minä teidät tahdon uudelleen yhteen liittää ja teidän yhteisen avioliittonne vahvistaa. Aarrearkku, jonka Prinsessa sai on se, mitä minä sinun kauttasi olen hänelle antanut. Prinssin Isä olen minä. Nuo Aarrearkun aarteet ovat niitä koristuksia, joita on tahtoni antaa Ruusuni kaunistukseksi. Ne ovat niitä pyhiä tehtäviä, joita hänelle olen antanut, pyhiä lahjoja, kaikkea sellaista, jota hänelle olen luvannut ja jota hän on jo nähnyt täyttyneeksi.

Voi, paljon, paljon, paljon aarteita hänelle annoin! Rakkauden Kuningattareksi hänet voitelin jäsen jäseneltä. Paratiisin Palauttajattareksi hänet asetin. Elävien Äidiksi hänet tahdoin ja toden totta Kuningattaren Kruunun, Otsakoristeen, hänen päähänsä tahdon laittaa. Parantavat voimat on hän saanut, parantaa ja auttaa. Ja myös on hänellä muunkinkaltaista varallisuutta. Paljon, paljon, paljon olen hänelle antanut.

Ja kaikki tämä mukanaan hän lähti taivaltamaan yksin. Tämä on tämä viimeinen vaihe, jossa minä irrotin sinut yhteydestä häneen. Sinun rakkautesi tosin rikkoi, niin kuin rakkaus rikkoo ja niin sinä menit ja annoit hänelle tuon rakkauden lahjasi¹³. Se oikeastaan on hänen lahjansa sinulle, mutta tässä sadussa se tällaisena esitetään, sillä sinä sen oikeammin hänelle osoitit. Sinä kyllä tiedät ja hän, joka tämän kertomuksen kuulee myös tietää, mitä tämä Punainen Nauha tarkoittaa.

Metsä, jonne Prinsessa meni, on se hänen oman mielensä pimeys ja synkeys

jonne hän on joutunut. Aarteiden viskominen tarkoittaa sitä, että hän on unohtanut, hän on jopa vihastunut näihin rikkauksiin, joita hänelle olen antanut sinun kauttasi. Ja niin on hän tyhjennellyt Arkkuaan. Tuo synkin, syvin ja kauhein Lumottu Taikametsä on tuo hänen mielensä pimein ja kauhein alue, joka nyt lähipäivinä on hänet kuolemaan asti pannut vihaamaan ja inhoamaan itseään ja elämäänsä. Ja nuo lumotut äänet ovat niitä ääniä, jotka hänen mielestään nousevat. Tuo Hauta on hänen syvimmän kuoleman toivomisensa piste, kuvitelma jostakin levosta ja rauhasta. Mutta kuinka voi olla Kuoleman Metsässä, lumotussa Metsässä toivottomuuden keskellä mitään rauhaa? Hänen mielensä vain tällaisen kuvittelee. Tuon Arkun viskominen pois ja hautaan asettuminen tarkoittaa sitä hetkeä kun hän kirosi syntymäpäivänsä. Ja tuo aarre, jota Prinssi mukanaan kuljetti, toisenlainen aarre, nimittäin tuo paketti, jossa oli ruokaa, oli se lahja, joka muassasi sinä tulit häntä hänen syntymäpäivänään tapaamaan. Tämä hänen jättämisensä yksin Haudan ja pimeän Metsän vaiheille tarkoittaa sitä, että hänen on tehtävä itse päätös vaipuuko hän takaisin hautaan. **Jos hän sinne vaipuu niin sinne hän myöskin kuolee, sillä sen jälkeen asettuu niin väkevä, Lumottu Taikavoima, niin, minä sen sanon, suoranainen Vihollisen voima hänen ympärilleen, että hän ei enää Metsästä ulos selviä.**

Jo kiiluvat Kuun kelmeässä valossa silmäparit, odottavat vain hetkeä, jolloin saisivat hänen kimppuunsa käydä. Rauha ei ole oleva hänen osansa tuossa haudassa vaan tulevat pedot ja syövät hänet **ja hänelle on käyvä niin kuin Iisebelille kävi: koirat söivät Iisebelin ruumiin ja hänestä ei jäänyt mitään**¹⁴.

¹³ Loppiaisen vala ja sen merkki

¹⁴ 2 Kun 9: 35. Mutta kun he menivät hautaamaan häntä, eivät he löytäneet

Niin on käyvä myöskin hänelle jos hän tämän äänen kuultuaan hautaan takaisin vaipua tahtoo.

Tämä on oleva hänen suuri päätöksensä. Se on se: minä panen hänen eteensä jälleen, minä, joka en pakkorakkautta tahdo, vaan haluan, että minun omani valitsevat itse, minä panen hänen eteensä Elämän Tien ja Kuoleman Tien.

Kuoleman Tie on se, että hän sinun hänet yksinään jätettyäsi, haluaa mennä takaisin samaan Kuoleman Hautaan. Elämän tie on se, että hän niin kuin tuossa sadussa tuo Prinsessa, rukoilee Jumalaa, katuu ja itkee ja tuntee syyllisyyden siitä, mitä on tehnyt, että hän alkaa kerätä takaisin kadottamaansa, löytää pois viskaamansa Arkun ja löytää Kuningattaren otsakoristeiden itselleen.

Että hän kykenee vaimentamaan nuo kauhistuttavat, lumoavat äänet tuon Punaisen Taikanauhan avulla tarkoittaa sitä, että hän teidän Pyhän Rakkauteen ja sen merkin avulla saa itsensä vaikenemaan ja nuo äänet lopulta loppumaan, **sillä ne eivät kestä todellisen Pyhän Rakkauden edessä, Valarakkauden edessä.**

Että Prinsessa lopulta löysi kaikki nämä kadottamansa korut Metsän valjettua valoon seuraavana päivänä, tarkoittaa sitä, että hän on löytävä valoisammassa mielentilassa kadottamaansa.

Mutta ensin on hänen nöyryyttävä ja yksinäisyydessä tehtävä valintansa: kaatuako takaisin tuohon hautaan vai alkaako kulkea takaisin samaa tietä, alkaako etsiä kadottamiaan aarteita.

Että hän lopulta pääsi lävitse tuon Metsän pimeimmän ja kauheimman osan ja tuli takaisin risteykseen, josta hän lähti väärälle tielle, tarkoittaa sitä, että hän

hänestä muuta kuin pääkallon, jalat ja kädet. 36. Ja he tulivat takaisin ja ilmoittivat sen Jeehulle. Niin hän sanoi: "Tässä on toteutunut Herran sana, jonka hän puhui palvelijansa tisbeläisen Elian kautta: 'Jisreelin vainiolla koirat syövät lisebelin lihan; 37. ja lisebelin ruumis on oleva niinkuin pellon lanta Jisreelin vainiolla, niin ettei voida sanoa: Tämä on lisebel'."

palaa takaisin alkuun, niihin sanoihin, jotka olen hänelle puhunut aiemmin. Minä en ole niitä jättänyt [unhoon]. Kun hän on tässä pisteessä, on hän kerännyt takaisin kaiken kadottamansa ja siinä hetkessä te syötte ja juotte lemmestänne ja juovutte rakkaudestanne ja lepäätte hetken yhdessä. Tämä on myös se hetki, jolloin hän avatkoon tuon lahjan ja nuo lahjat, jotka sinulla oli mukanas kun [hänen] syntymäpäivilleen tulit.

Loppuvaihe tästä eteenpäin jääköön nyt sanomatta, sillä hän on elävä sen kun sen hetki tulee ja nuo hetket koittavat. Mutta Linnaan, yhteisiin häihin ja varsinaiseksi Kuningattareksi täydessä voimassa korottamiseen on päättyvä tämä kertomus. Se tarkoittaa: te saatte, te kolme täydelleen toisenne ja silloin myöskin on tämä kauhujen jakso loppunut ja silloin on myöskin Ruusullani oleva myös yllään nuo nyt hänen kadottamansa koristukset.

Tällainen oli tämä satu Prinsistä, Prinsessasta ja Lumotusta Metsästä. **Mutta huomaa sinä, ja tulkoon tämä tietoon myöskin hänelle, joka nyt siinä haudan vaiheilla pyöri: Tämä loppu toteutuu vain jos hän tässä haudan vaiheilla nöyrtyy, katuu ja tuntee syyllisyyden siitä, mitä on tehnyt.**

Nämä ovat nyt minun sanojani hänelle, **joka on hukannut aarteensa, viskellyt ne pois.** Turhaksi ja tyhjäksi on hän jo moneen otteeseen tehnyt sitä kaikea, mitä koko vuoden hänelle tein. Kuinka monet kerrat hän on loukannut sinua ja minua tekemällä tyhjäksi sitä, mitä hänelle olen antanut. **Arvottomina on hän pitänyt niitä lahjoja, eikä hän ole niitä muistanut ja myös on hän vihoissaan niitä viskellyt** eikä ole pitänyt sinun rakkaudestasikaan kiinni niin kuin hänen pitää olisi tullut; tosin ei hän täydelleen sitä ole poiskaan viskannut.

Nämä ovat minun sanojani hänelle sinun kauttasi:

Metsässä, maassa viskeltyinä makaavat pyhät, kalliit aarteet.

*Pyhät sanat, unohdettuina Kirokun
Metsän pimeyteen, lojuvat sikin sokin
arvottomina.*

*Arvottomaksi ovat tulleet aivoitukseni
hänessä ja hänen mielessään.*

*Vain Kuolema ja Hauta on ollut hänen
lohtunaan.*

**Mutta hänen on nyt tehtävä valinta:
vaipuako takaisin kuolemaan – silloin
minä vahvistan hänen oman
kirouksensa omallani. Vai lähtee hän
etsimään kadottamiaan aarteita
nöyrytyksen ja katumisen kautta - jolloin
annan siunaukseni hänelle niin että hän
löytää kadottamansa.**

Loppusanat

Ja nyt lopuksi puhun minä siitä asiasta, jonka minä olen sallinut käynnistää tämän viimeisen vaiheen ja jossa myöskin täyteen kypsyyteensä nuo kirouksen ja vihan hedelmät ovat kypsyneet.

Sinun rakastettusi on joutunut lähipäivien ja viikkojen aikana tuntemaan itsensä edesvastuuttomaksi. On hän tuntenut häpeää läheisten työtoveriensa ja entisen miehensä, mutta eritoten Vanhan Kovan Minänsä edessä. Tämä häpeä ja heikkouden tunne on ollut niin suuri, että hänen Vanhan Minänsä on täytynyt ikään kuin nostaa itsensä kaiken tämän yläpuolelle vihaamalla tuota heikkoa Surkimusta, joka ei asioitaan osaa hoitaa. Tämä on kuitenkin ollut vain valmistavaa, valmistavaa siihen, mihin minä haluan hänet saattaa.

Ja nyt minä tämän sanon: **mitä on tuntea yhden päivän kassan, rahojen, mammonan menetys ja tuollaisen hutiloimisen mukanaan tuoma häpeä verrattuna siihen, että minun Kuningattareni, minun Ruusuni sai Taivaan Valtakunnan Aarrearkun hoitaakseen ja sen hän toden totta on nyt kadottanut! Tämä maallinen kassa löytyi, mutta tämä Taivaallinen Aartehisto on viskottuna pitkin maita ja mantuja. Hän on toden totta Aarrearkun kadottaja!**

Ja tämän minä panen merkiksi siihen, että hän voi tuosta pisteestään jatkaa matkaansa palauttamaan kadottamiaan aarteita, palauttamaan minun

Valtakuntani aivoituksia täytäntöön, tämä on oleva merkki: **hänen on koettava yhtä suuri tunnekuuhu, suurempikin, sen asian edessä, että hän on todellisesti nyt kadottanut Taivaan Valtakunnan**

aarteet. Ja tämä on merkinä siitä, että hän ei voi milläkään eteenpäin astua jos ei hän tunne syyllisyyttä ja kauhua siitä, että hän, jonka käsiin aarrearkkuni annoin, sen pois viskasi.

Toden totta, hänen heikkouden, kurjuuden tunteestaan nouskoon vielä suurempi ja väkevämpi heikkouden ja kurjuuden tunne. Olkoon tämä, mitä hän on kokenut, vain esimakua siitä, mitä hänen tulee kokea.

Niin, sen sanon sinulle: **hän on todellisesti hävittänyt suurimman aarteen, mitä hävittää voi.** Vain tuota sinun rakkautesi merkkiä hän vielä kantaa ja olkoon niin. Olkoon niin. Minä sen tiedän: rakastavaiset rikkovat aina jotakin¹⁵. Pitäköön hän sitä, mutta sen minä sanon: kauhu täyttäköön hänet siitä, että hujan hajan on kaikki tuo arvokas, jota minä olen aivoitellut teissä tehdä.

Kun hän miettii ja ymmärtää, mitä hänelle lupasin, mitkä tehtävät hänelle annoin, hän käsittää **kuinka häpeällistä on enää näihin nähden tuntea mitään häpeää tuosta, mitä hän on työpaikallaan tehnyt.** Päinvastoin, hän lausukoon sen vain siunauksena itselleen, opetuksena itselleen, nöyryytyksenä itselleen.

Ja tuo häpeä, mitä hän on tuntenut työntekijöittensä edessä, mitä se on!

¹⁵ Tässä viitataan jälleen Loppiaisen "luvattomaan" käyntiini, jolloin kuitenkin Elisa sai suurimman rakkaudentunnustuksen ja ymmärsi myös kuinka kuolemanvakavaa minulle on se, että hän on toisen puoleni suojelija

Sillä nyt minä sen sanon: **hän tuntekoon häpeää minun, Isäni ja enkeleitteni edessä!** Hän, toden totta, **Taivaan Valtakunnan Aarrearkun hukkaaja ja pois viskaaja, katukoon ja surkoon, että hän näin on tehnyt ja** alkakoon kerätä takaisin kadottamaansa, vaivalloisesti kerätä takaisin kadottamaansa, sillä muutoin ei löydy hän tietä takaisin.

Niin. Minun sallimuksestani ja aivoituksestani tämä kassan kadottamisasia on tullut. Sen kautta olen minä paitsi nöyryyttänyt ja murtanut häntä niin myöskin antanut tulla hänestä esiin **tuon iljettävän Murhaajan**, joka totisesti tuntekoon tärinää¹⁶, sillä se hetki kun hän Haudan ja Metsän vaiheilla valintaansa tekee ja katumuksen ja **häpeän, häpeän minun, Isäni ja enkeiliten, ja teidän, myös teidän, sinun ja hänen sisarensa edessä [tuntee], silloin, silloin voi hän alkaa koota takaisin kadottamaansa.**

Kauhistuttava pimeyden hetki on tämä, kun hän toteaa kaiken kadotetuksi, mutta vain näin voi hän murtumisen ja nöyrytyksen kokea. Niin muuttukoon ja siirtyköön täydelleen pois hänen mielestään ajatus siitä häpeästä, mitä hän ihmisiä kohtaan on tehnyt ja millaisena häntä pidetään. **Hävetköön hän sitä, mitä on hän tehnyt meille ja sitä, että on tällä tavalla saattanut minut¹⁷ jälleen itseni häpeän alaiseksi noiden ijettävien edessä, jotka pilkaansa ovat pilkanneet näinäkin päivinä.**

Niin, tässä Haudan Paikassa, syvimmässä synkeydessä hän valitkoon ja katukoon ja tuntekoon häpeää. Ja minä panen hänelle kuritukseksi ja rangaistukseksi tähän hänen matkansa loppuvaiheeseen, aina säädettyyn aikaan asti sen, että hän älköön suutaan avatko teitä kumpaakaan kohtaan enää. Tuo, mitä hän teki syntymäpäivänsä yönä, oli

¹⁶ Tässä pisteessä on Jerikon vihdoinkin murruttava

¹⁷ Kysymys on ainaisesta Herran varattomaksi tekemisestä, siitä samasta, mistä hän puhui jo ensimmäisissä linnaprofetoissa vuosi sitten.

kauhistuttavaa, sillä hänen sisarensa koetti häntä edes jollain tavoin lähestyä ja sai murhannuolia ja tappavia keihäitä puhelimitse vain päällensä. **Se, joka ei rakasta pankoon suunsa tomuun sen edessä, joka rakastaa.** Minä sen todistan: hänen sisarensa häntä rakastaa ja on aina rakastanut. Ja vaikka hänen rakkauteensa onkin kaikenlaista ollut kietoutunut, silti on se rakkaus ollut kaiken alku. Ja nyt minä panen tämän hänelle, minun Ruusulleni kuritukseksi: **hän yhtäkään [kielteistä] sanaa [älköön sanoko], yhtäkään [kielteistä] ajatusta enää ajatelko sisarestaan. Hävetköön! Joka ei rakasta vaietkoon ja hävetköön sen edessä, joka rakastaa.** Ja myös panen minä tämän rangaistuksen hänelle sinua kohden. Olkoopakin, että sinä olet väärin toiminut hänen kanssaan - ja sitä kamppailua ja taistelua sinä käyt ja olette niitä käyneet lävitsekin ja se on oikein - niin silti minä sanon: säädettyyn aikaan asti tuntekoon hän häpeää myöskin sinun edessäsi. Älköönkä hän sinua arvostelko ja tuomitko. Tuntekoon hän sen nöyryytyksenä, että hänellä ei tällä haavaa ole oikeutta lähteä käymään oikeutta teidän kummankaan kanssa. Ja jos hän todella nöyrtyy, on sen hedelmänä myöskin se, että hän ei enää käy oikeutta minun kanssani eikä valita ja nurise sitä, että sellaisen elämän hänelle annoin, kuin annoin.

Tällaisen omaksuttuaan ja tällaisen tunnettuaan hän alkakoon kerätä takaisin kadottamaansa. Palauttakoon hän takaisin kadottamansa aarteet ja tätä tehdessään löytää hän tien takaisin paikkaan, josta hän voi tehdä oikean valinnan oikeaan suuntaan.